

FUNNY ANIMALS

HASSUJA ELÄIMIÄ TANSKASTA Freddy Milton kertoo

Freddy Milton

- Perustietoja taiteilijasta: Syntynyt 1948, Viborgissa Tanskassa
- Kuvaamataidonopettaja vuodesta 1973
- Jännityssarjakuva ZENIT sanomalehdessä Jylland Posten 1972-73
- Tukholmassa Semic Pressillä studiopiirtäjänä, satirinen sarjakuva SHEERLUCK HOMES, 1974-76
- SEJD, kokeellinen sarjakuvalehti, osittain tanskalaisia sarjakuvia, osittain fanziini-muotoinen
- Historiallisia aiheita ja sarjakuvia opetuskäyttöön, 1977
- CARL BARKS & CO, animaatioelokuvien ja sarjakuvien aiheisiin keskittynyt fanziini vuodesta 1974 (ilmestynyt 16 numeroa). Päätoimittajana.
- Nakke Nakuttajan sarjakuvia lisensillä Interpresselle, 1977-79.
- Lääketieteellinen sarjakuva DR BERG Medical Press Servicelle 1978-79
- Free lance -toimitus Hollannin DONALD DUCK -lehdelle (Oberon) 1976...
- Sarjakuva-albumien käännös- ja tekstauksia (satakunta) Interpresselle ja Carlsen/ifi:lle, 1974....

- Andelogen, John Gislen Donald-ismen-kirjan tanskannos, 1979
- Mainostöitä 1980-81
- GNUFFIN PERHE, eläinsarjakuva vuodesta 1979
- WILLIAMS WORLD, nuorten sarjakuva, 1981
- VACATION IN RAMASHANKA, Nakke Nakuttaja Semic Pressin sarjakuvallehteen Ruotsiin (Hacke Hackspett 1/82), kansikuvia.

Seuraava käännös perustuu haastatteluun, jota käytetään lyhentäen tässä Carl Barks & Co -lehden avulla. Henkilökohtaisen kirjeenvaihdon pohjalta täydentänyt Kalervo Pulkkinen.

Suomessa Miltonin molemmat Nakke Nakuttaja -albumit ilmestyivät Semicin kustantamina, nimillä "Möykky tulee" ja "Iloiset pisarat".

- Hollantilaisessa Donald Duck -lehdessä ilmestyneet:
 - Trailer for Rent DD 52/76
 - Muddy Fine Business DD 13/77
 - Clean Case of Competance DD 19/77
 - Bringing up Parents DD 45/78
 - Train Cil Transactions DD 1/79
 - Disco Ducks DD 21/79
 - Haste Makes Waste DD 22/79
 - The Twilight Man DD 31/79
 - Golden Opportunities DD 26/80
 - A Rewarding Formula DD 31/80

- The King of Sauce DD 37/80
- Coalblack and the three Ducks DD 49/80
- The Big Sneeze, Groot Vakantieboek 1980
- Kidnapping Napkin DD 22/81
- The right man in the wrong place (talvi 81)
- Brief case story (kevät 82)

Kuten haastattelustakin käy ilmi, ei hassujen eläinten tyylillä ole oikeudenomistajaa, ja siksi Milton saattoikin piirtää Tanskan toimituksen hylkään sarjakuvansa "Iso aivastus" uudestaan muuttaen ankat hahmiksi ja julkaista tämän omakustanteena Interpressen kautta vuonna 1976.

FREDDY MILTON'S KALLE KLODRIK: DET STORE SNYS

oli omistettu maailman parhaalle sarjakuvapiirtäjälle, Carl Barksille ja sisälsi myös Miltonin "Saelger Sofus"-sarjakuvia. Lehdessä tuli luonnollisesti melkoinen skandaali Tanskan ankka-kustantajien mielessä, ja Milton jätti sarjan jatkamisen mielestään. Mustavalkoinen 36-sivuinen lehti monivärikansikuviineen on nyttemmin tietysti k-räilyharvinaisuus siinä missä SEJD- ja varhaisimmat CB&CO -lehdetkin.

DEN MENINGSDANNENDE KLIKE PÅ PLIGTBESØG...
RYGKLAPPERNE OG EFTERSNAPPERNE...

IS. Miten tulit kiinnostuneeksi hassuista eläinhahmoista?

Olen ollut näiden eläinveitikoiden lomoissa aina, niin kauan kuin jaksan muistaakaan. Varhaisiin vaikutteisiin kuuluu, että ahmin Wilhelm Hansenin huomattavaa Tanskalaista eläinsarjakuvaa "Rasmus Nalle". Sen lisäksi Disney-sarjakuvat ja erityisesti Carl Barksin tarinat tekivät syvän vaikutuksen minuun jo viisivuotiaasta. Senaikainen pohjoismaissa kuukausittain ilmestynyt Disney-sarjakuvalehti lienee tasokkaimpia koskaan ilmestyneistä. Vaikutan, että arvioni ei johdu pelkästään nostalgioista.

IS. Miksi teet töitä mieluiten hollantilaiselle Disney-lehdelle?

Yksi pätevä syy on, että he tulevat toimeen MINUN kanssani. Meillä on samat käsitykset siitä, minkä suuntaisesti eläinsarjoja pitää elävöittää. Yritämme rakentaa 40-luvun tyylliselle ekspressiiviselle kertomamuodolle, jossa elävöitetty hahmot aina olivat todella eläviä - sekä valkokankaalla että sarjakuvalehdissä.

IS. Onko näiden arvojen henkiinherättäminen nykyaikana hankalaa?

Valitettavasti ja yllättäin vastaus tuntuu olevan "kyllä". Hyvät tarkoitukset ovat kyllä hyvä perusta, mutta sekään ei auta, ellei saa kannustusta. Olen iloinen, että nämä pyrkimykset sekä hyväksytään että niitä ruokitaan työskennellessäni Hollannin Donald Duck -toimituksen kanssa. Minun tietääkseni se on nykymaailmassa ainoa paikka, jossa osoitetaan sarjakuvissa hyvälle eläinanimatiolle sen ansaitsemaa huomiota.

IS. Onko vaikeata vastata sellaisiin vaatimuksiin?

Kyllä, täytyy myöntää. Haaste on kuitenkin vastaanottamisen arvoinen. Olen oppinut melkoisesti koko ajan työskennellessäni heidän kanssaan - erityisesti Daan Jippesiltä. Hän on merkinnyt minulle paljon.

(Daniel 'Daan' Jippes on harvinainen Disney-sarjojen taiteilija, jonka tyyli erottuu muista voimallisen dynamiikkansa ansiosta. Jippesin kansikuvat ovat eräänlaista eläinten Michel-angela, kierteiseen liikejännit-

VILLIAMS VERDEN - Viljamin maailma kertoo karrikoiden nuoren taideopiskelijan elämästä. Musta-vaikoinen sarjakuva tulee julkisuuteen Tanskassakin vasta helmikuussa 1982.

teeseen saatettujen hahmojen sommittelua. Jippes työskentelee nykyään Yhdysvalloissa Disneylle, ja hän piirsi puoli vuotta sanomalehtien sunnuntai-Mikkejä)

IS. Onko Hollannin tuotantosi laajaakin?

Ei, se ei ole mitään teollisuutta. Määrällisesti se on ollut mitä rajoitetuinta. Taiteellisesti ohjaajana on ollut Daan, mutta hän ehdottelee myös parannuksia itse tarinoihin. Ben Verhagen on piirtänyt puhtaaksi ja paljolti myös suunnitellut hahmoja. Vähitellen työväkärästä siirtyy yhä suurempi osa minun tehtäväkseni, ja nyt jo tussaankin itse.

(Miltonin Hollantilaiset työt sisältävät paitsi Ankoja myös Hulio ja Viliä sekä Veli Kania.)

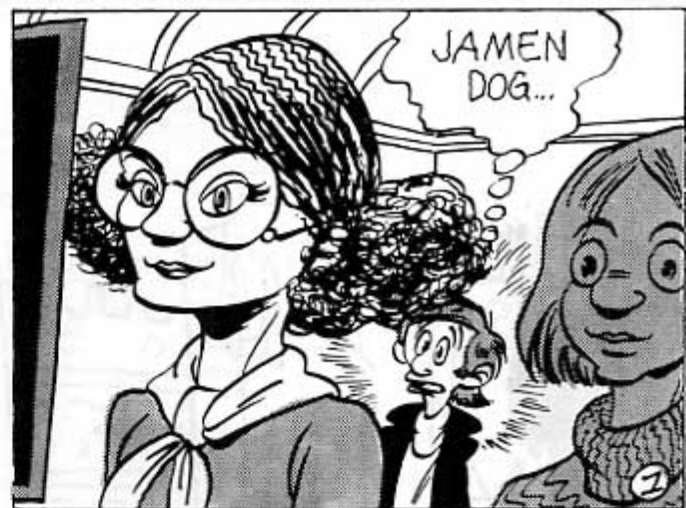
IS. Olet piirtänyt muitakin kuin Disney-sarjakuvia.

Olen yrittellyt sekä realistisia seikkailusarjoja että huumorisarjoja eurooppalaisen karrikatytyrisuuntauksen linjoilla, mutta tunnen eläinsarjojen tarjoavan muita enemmän mahdollisuuksia monimieliseen tarinankerrontaan, ja siitä juuri pidän.

IS. Yritit myös Nakke Nakuttajaa tanskalaiselle kustantajalle. Kyllä. Otin senkin tilaisuuden vakavasti. Siinä minulle tarjoutui mahdollisuus ilmaista jotakin, mitä olisi ollut vaikea saada sanotuksi muilla keinoin - edes piirrosfilmeissä. Tavallaan eläinhahmojen sarjakuvat ovat niiden elokuvia "ilyllisempiä", jos tutkii tarkkaan mahdollisuuksia. Filmeissä korostuvat aina toiminnallisuus ja vitsikkäät tilanteet, ja ehkä hellempät tunteetkin, jos niitä vain osaa käsitellä.

IS. Noiden Nakke-albumien laajuiset sarjakuvat olivat varmasti melkoinen haaste. Eihän edes Barks ylittänyt 32 sivun pituutta?

Niin, haaste lienee verrattav-

sa siihen, jos lyhyitä dokumenttifilmejä tehnyt elokuvaohjaaja saisi tilaisuuden tehdä täyspitkän elokuvan omin päin. Siinä vaaditaan teemoja, tietynlaista jämäkkyyttä.

IS. Onko teeman löytäminen vaikeaa?

No, se nyt riippuu mutta työstä pohdiskelua se todella vaatii. Saattaa muodostua ongelmaksi keksiä aina uusia teemoja, nyt kun teen omaa sarjaani, mutta albumeistahan ei julkaistakaan kuin noin 8 tai 12 kuukauden välein, ja enköhän minä siitä selviä. Uskon muuten, että jopa Carl Barksinkin tuotanto olisi ollut vielä parempaa, jos hänen ei olisi ollut pakko tehdä niin paljon ja niin nopeasti - erityisesti uransa loppupuolella.

IS. Miten muuten amerikkalaisissa sarjakuvissa näkee samoja tyynejä eri lehdissä?

Taiteilijat siirtyvät hahmoista toisiin DELLin useilla kustantamoilla. DELLillä on niiden kaikkien oikeudet, ja siksi sama tyyli kelpasi kaikkialla. Kaikilla kustantajilla oli pohjimmiltaan samantyyllisiä sarjakuvia, ns. hassujen eläinten (funny animals) tyyli. Piirtäjät siirtyivät talosta toiseen, eikä eläinsarjojen TYYLIÄ voinut rajoittaa tekijänoikeuden nojalla - ainoastaan hahmojen käyttöä. Tämä onkin tärkeää. Olisi katastrofi, jos jokin yhtiö voisi rekisteröidä omin niminsä itse tyylin ja kieltää muita käyttämästä sitä elo- ja sarjakuvissa. Sama juttu kuin jos joku säveltäjä yrittäisi saada tekijänoikeuden JAZZiin ja kieltäisi muita säveltämästä sitä oman patenttinsa nojalla. Onneksi niin ei ole.

IS. Oletko itse yrittänyt yhteyksiä Amerikan markkinoille?

Kyllä ja se onkin varsin hupaisaa. Jo aikoa sitten piirtäminä "Iso aivastus", Aku Ankka-sarjakuva, 32-sivuinen, ilmestyy viimeinkin Hollannissa "Groot Vakantieboek" -julkaisussa. Tein sen alkujaan omin päin ja lähetin kokeeksi Westernille. Siellä kyllä arvostettiin aherrustani, muttei voitu keksiä sille käyttöä. Se oli liian pitkä, ja nykyään siellä ei enää julkaista niin

paljon, ja tyylillä poikkeis-
vanhasta jne. He tunsivat ole-
vansa velvolliset huolehtimaan
Los Angelesin piirtäjien työllis-
syydestä, joten uusia taiteilij-
joita ei edes etsitty.

IS. Miksei hollantilaisia ankkas-
sarjoja nähdä muualla Euroopassa?

Italian Mondadorilla on oma tuo-
tantonsa ja Tanskan Gutterberghus
taas suhtautuu omalla tavallaan
ankkasarjoihin... ja tanskalaisten
vaikutus ulottuu jopa Suo-
meen ja Länsi-Saksaan asti, sil-
lä niiden lehtien sisältö mää-
rätty vanhojen sopimusten mukaan.
Jos Tanska suhtautuisi toisin,
näkyisi Hollannin tuotantoa myös
Suomessa ja Länsi-Saksassa.

IS. Miten keksit idean ensimmäi-
seen Nakke-albumiisi "Möykky
tulee"?

Se idea oli minulla mielestäni
pitkäänkin. Odotin vain tilai-
suutta sen käyttöön. Siihenhän
tarvittiin pitempi kuin kymmen-
sivuinen tarina, joka oli siihen
asti ollut rajana.

IS. Science fiction taitaa olla
oikea heikkoutesi?

Kyllä, sillä haluan esittää sam-
anlaisia kysymyksiä kuin sci-fi-
kirjailijatkin: "Entäpä jos..."
Se voidaan tehdä monella tavalla.
Itse pidän parhaina niitä sci-fi-
tuttuja, jotka tapahtuvat tääl-
lä maan päällä. Avaruusspekta-
kelit eivät ole minun makuuni, jos
tapahtumien keskipisteenä on
taistelu mulkosilmäisiä hirviöi-
tä vastaan. Myös sotilaallinen
sci-fi, jossa joukko kapinalli-
sia taistelee diktaattoria
vastaan, on oikeastaan melko
alkeellista - joskin eräillä
kypsäyttyneillä yksilöillä on
heikkoutensa juuri sellaisiin
aiheisiin. Ei, minä sanon mie-
luumini: "May the Force be with
you!"

IS. Mutta ymmärtävätkö lapset
sitten monimutkaisempia teemoja
ja ideoita? Eikö niiden pitäisi
olla ... banaalimpia?

Niinhan monet mielikuvitussetto-
mat ajattelevat, ja heidän sar-
jakuvistaan tulee sen mukaisia.
On surullista, jos alkaa ajatella
heti alkuun: "Ymmärtävätköhan lu-
kija tätä?" Silloin tulee kahleht-
tineeksi itsensä pahan kerran.
Totta kai ideat pitää esittää
niin, että lapset ja aikuiset

saavat nähdä jotakin arvokas-
ta irti, mutta se on toisen vai-
heen työtä. Ensiksi pitää ideoi-
da vapaasti, tavoitellen enemmän
tai vähemmän absurdiä, yllättäviä
ideoita, jossa on myös jotakin
visuaalisesti jännittävää, ja
vasta sen jälkeen loogisemmin,
kurinalaisemmin, lähes kliini-
sesti esittää idea niin, että
siitä tulee luonnollinen ja
uskottava lukijan mielessä.
Pitää ensin kääntää jotakin
ylösalaisin, ja sitten selittää
MIKSI on järjestystä, että jokin
asia on nurinkurin. Näin voi toi-
voa luovansa lukijan mieleen he-
delmällisen hämmennyksen, ja juu-
ri siitä epäjärjestyksestä voi-
daan kasvattaa huumoria ja luo-
da järkeviä uudenlaisen ajatte-
lun rakennelmia. Elokuviissaan
Disney hylkäsi tämän lähestymis-
tavan viimeisinä vuosinaan, mut-
ta ensimmäisissä elokuviissaan
huomattavaa, kuinka "uskomatto-
masta tulee uskottavaa."

IS. Päätyykö nyt yhteistyösi
Oberonin (Hollannin Aku Ankan
kustantaja) kanssa?

Ei, mikäli se minusta riippuu,
sillä Akun parissa työskentely
on hyvin hupaisaa, mutta taval-
lisesti ryhmän muut jäsenet
määräävät työtahdin.

(Haastattelun jälkeen Oberon on
vahvistanut haluavansa Miltonil-
ta lisää sarjakuvia, vaikka Jippes
ei ehtinekään kaukaa niin paljon
ryhmätöihin. Jippesin Mikki-sun-
nuntaisarjoja aletaan julkaista
Hollannin DD-lehden takasivulla
vuoden 1982 alusta, ja myös Hol-
lantilaiset Aku-sarjat pääsevät
Disneyn studion levitykseen ym-
päri maailmaa. Eri asia on, pääse-
vätkö ne tännekin kautta Tans-
kan läpi Pohjoismaisiin ja sak-
salaisiin Ankkoihin).

IS. Miltä tuntuu työskennellä mui-
den hahmojen parissa Akun jälkeen?

Tavallaan se on vapauttavaa. Akul-
lahan on ollut yksi tyylin luo-
nut taiteilija, ja kaikkea nykyään

tehtävää verrataan luonnollises-
ti Carl Barksin Ankkalinnaan.
Sellainen voi olla melkoinen ra-
site. Oikeauskoiselle barksis-
tille kaikki uusi on korkein-
ta toisen luokan tavaraa, kun
taas pyhiin kirjoihin lukeutuvat
Suuren Mestarin meille antamat
teokset. On turhauttavaa jou-
tua aina toisinaan vertailtavak-

si. En voisi toisalta kuvitella-
akaan, että loisin kokonaan
uudenlaisen Disney-tyylin, sil-
lä suhtaudun tunnepitoisesti al-
kuperäiseen. Jos ajatellaan tai-
teelliselta kannalta, on selvää,
ettei uusia Ankkatarinoita itse
asiassa enää tarvita. Niitä on
jo tarpeeksi. Kaupalliset peri-
aatteet ovat kuitenkin paina-
vampia, ja kun kerran uusiakin
ankkajuttuja yhä kaivataan, on
mukava yrittää vaikuttaa niin,
että ne mitä julkaistaan, olisi
jonkin arvoisia. Tiedän, että on
olemassa fanaattisia ankisteja,
joille ei merkitse mitään se,
kuinka hyvin piirrettyjä sarja-
kuvat ovat, jos ne eivät ole
Aku Ankaa (tai Disneytä).
Ja pahimman lajin fanaattiset
ankistit pitävät huomion arvoi-
sena kaikkea, missä on Aku (tai
Disneyn hahmoja) mukana, huoli-
matta siitä, kuinka kehnosti ne
on piirretty. Sellainen ajatte-
lu on jo sairasta.

Barks on huomion arvoisin siksi,
että hän kertoi hyviä tarinoita,
joissa oli selkeä sommittelu ja
ekspressiivisiä hahmoja sekä ku-
via, joissa riitti dramatiik-
kaa ja syvyyttä. Ei siksi, että
hän piirsi ankoja!

Möykky-albumissa saattaa olla
vaikutteita myös eurooppalaises-
ta sarjakuvakerronnan perinteet-
tä amerikkalaisen lisäksi.

Ei ihmeikään sillä olen aina ihail-
lut Lo Hartog van Bandaa ja Harry
Hargreavesia, jotka tietäkseni
ovat olleet Toonderin studion
"kultakauden" sarjojen takana,
viisikymmenluvulla. "Pandassa"
oli todella dynaamisia hahmoja
ja toiminnantäyteisiä tilantei-
ta.

Ahaa, nyt ymmärrän, mistä olet
saanut idean sammakkohahmolle
Möykky-seikkailussasi.

Niin, se näyttely suurin piir-
tein samaa roolia kuin kettu
Pandassa. Minäkin pidän ketui-
ta mutta tämä ala pursuaa jo
viekkaita kettuja, joten ajatte-
lin toisenkin kerran ja totesin,
että viekas sammakko ajaa sam-
man asian. Siis huijarina.

Jotenkin tuntuu kuin tuntisit
erityisesti sympatiaa tuota hah-
moa kohtaan.

Totta, eikä ole mikään sattuma,
että vaadin nimiölehdele mai-
ninnan tekijänoikeustani tuo-
hon hahmoon (samoin kuin Möykkyvyn-
kin). Kelvollisia konnia ei kas-
va puissa. Joten kun sellaisen
keksii, pitää jättää työvaraa.
Tunnen sympatioita erityisesti
sellaisia hahmoja kohtaan, jotka
käyttävät hyväkseen järjestelmän
mahdollisuuksia. Sellaisten hah-
mojen avulla voi tehokkaasti
tuoda esiin ihmisten ja yhteis-
kunnan heikkouksia. Lantzin
henkilögalleriassa ei ollut sel-

Kaikkien epäilijöiden vakuuttami-
seksi julkaisemme näytteen Miltonin
historiallisesta fantasiasta.
Eläinsarjojen piirtäjän pitää
hallita myös ihmisfiguurit. VAGN
I VIKING

laisia tyyppejä, joten minun piti keksiä itse.

Albumissa on mukana paljon sivuhenkilöitä ja eläinhahmoja, poikkeuksellisen paljon.

Niin, ehkä, verrattuna amerikkalaisiin sarjoihin, mutta ei eurooppalaisiin. Toonderin sarjoissa pidän juuri suuresta eläinhahmomäärästä. Amerikkalaisilla on kyseenalainen periaate, että joitakin hahmoja pitää aina käsitellä "tähtinä", kun muut ovat suhteellisen yhdentekeviä. Barksin huomasi, että tämä rajoitti kerronnan mahdollisuuksia. Siinä suhteessa minä käännyn eurooppalaisen perinteen puoleen. Nakke siis joutuu kilpailemaan huomiosta monien muiden hahmojen kanssa, kuten Möykyn ja samakon.

Tarinassa Nakke on yhä avainhenkilö, ja oikeastaan hänen persoonallisuutensa kasvaa, kun hän joutuu monimutkaisen juonen keskipisteeksi. Kaikki tapahtuu ikään kuin hänen kauttaan. Hän on se "tavallinen kaveri", johon voimme samastua. Hän ELLÄ on ongelmia, ja sen vuoksi hän korostuu silmissämme. Sivuhenkilöiden avulla opinme tuntemaan Naken paremmin. Se on ollut pyrkimykseenä tässä tarinassa.

Olet halunnut sanoa myös jotakin yhteiskunnastamme?

Joutuuko kiinni? Tuohon en vastaa suoraan, sillä en usko, että mitään moraalista voisi pakkosyöttä ihmislle. Haluaisin tietysti uskotella itselleni, että teen MIELEKÄSTÄ viihdettä, joka ei kokonaan häviä mielestä heti, kun juttu on luettu. Carl Barks vastasi joskus samanlaisessa tilanteessa että hän halusi vain antaa lapsille koko kymmeneentien rahan edestä.

Sinä et voi sanoa samaa, sillä albumit ovat kalliimpia.

Niin, harmi kyllä. Pohjoismaiset markkinat ovat sittenkin niin pienet. Pitää ilmeisesti pyrkiä tavoittamaan hieman vanhempia ikäryhmiä. Toisaalta, heidänkin odotuksilnsa pitää pystyä vastaamaan, jotta he ostaisivat vielä toisenkin sarjakuvan.

...

Olen huomannut yhden asian eri taiteilijoiden tyylistä. Kyse ei niinkään ole siitä, mitä OSAA, vaan siitä, mitä EI OSAA. Tyyli syntyy siitä, että pitää eliminoida tai kiittää ne osatekijät, joita ei hallitse. Näinollen seläiset, jotka pystyvät melkeimpä mihin vain, eivät olekaan kovin innokkaita syventymään uudenlaisiin tehtäviin, ehkä siksi, että he jo tietävät, miten siinä kävisi - joten miksi vaivautua panemaan niitä paperille? Sellaiset taas, jotka eivät ole yhtä lahjakkaita eivätkä osaa ennakoita lopputulosta, ovat innokkaimpia kokeilemaan - jotta asiat selviäsivät työtä tehdessä. Minä lukeudun jälkimmäisiin, vähemmän taitaviin taiteilijoihin, ja voin kehittää taitojani vain kokeilemalla. Kä-

Gnuffin perheen lohikäärmeet joutuvat kummallisiin tilanteisiin niinkin tavanomaisen masinan kuin pölynimurin vuoksi. Milton lienee pohjoismaiden paras eläinsarjojen piirtäjä - ellei vielä laajemminkin alansa huippuja nykyään.

sittääkseni useimmat sarjakuvataiteilijat lukeutuvat tähän ryhmään, koska he jatkuvasti etsivät haasteita oppiakseen tuntemaan paremmin itsensä ja omat rajansa. Tanskalainen sanomalehtisarjakuvien piirtäjä Jørgen Mogenssen (MOCO) sanoi kerran: "Jotta tulisi sarjakuvataiteilijaksi, ei ensisiksikään saa olla LIIAN lahjakas ..." Tuo huomautus piti minua vauhdissa kohtalaisen pitkän aikaa.

...

Olet nyt luomassa uusia sarjakuvahahmoja. Miksei Nakke Nakutaja -albumisarja jatkunut? Kaksi ensimmäistä olivat kovasti lupaavia.

Oikeastaan kyse oli palkkioista. Tarkalleen kahdesta prosentista. Euroopassa sarjakuvatuotannon peruskustannukset ovat suuremmat kuin Yhdysvalloissa, ja levikkikin on pienempi. Albumien hinta on melko korkea, mutta silti kustantajan piti vaatia osaa tuotosta, jotta julkaiseminen kannattaisi.

Amerikkalaiset eivät kuitenkaan kiinnostuneet tuoton uudenaalaisesta jakamisesta eivätkä edes materiaalin julkaisemisesta Yhdysvalloissa. Se oli heille periaatekysymys lisenssinhaltijoiden suhteen. Nyt pitää sitten vain yrittää ilman Nakuttajia. Toisaalta suurin osa hahmoistahan oli näissäkin jo omiani, joten ei siinä niin isoa eroa ole. Lehtikioskeilla albumit ohittivat muut Nakke Nakuttajat. Myynti ei siis ollut Naken hahmon ansiota.

(Ruotsin Semic Press on myöhemmin pyytänyt Miltonia piirtämään Nakkea sarjakuvalehteä varten. Kansikuvien lisäksi alkaa vuoden 1982 ensimmäisessä Hacke Hackspett -lehdessä Miltonin Nakke.)

Mikä sinun käsittääksesi saa ihmiset ostamaan ihan uuden albumin korkeasta hinnasta huolimatta?

Tietysti piirrosten elävöityksellinen arvo. Kasvojen ja liikkeiden ilmeikkyyys ja selkeä sommittelu.

Entä sisältö?

No, UUTTA albumia ostettaessa sitä ottaa riskin. Mutta JOS tarina on hyvä, lukija saattaa muistaa sen. Ja seuraavien albumien julkaiseminen tietysti hyötyy siitä.

Noiden kahden Nakke-albumin jälkeen olet aloittamassa oman albumisarjasi, joka käsittelee lohikäärmeitä, eikä vain?

Niin, GNUFFIN perhe on sarjan alkuperäinen nimi. Ensimmäinen albumi on valmis julkaistavaksi, mutta odottelee vain markkinointitekniistä saumaa. Toinen albumi ilmestyy sitten myöhemmin ja on ensimmäiselle itsenäistä jatkoa.

Mistä sarja kertoo?

Se jatkaa Nakke-albumieni linjoilla, nyt omilla hahmoillani. Esitän siinä kaupungistuneen lohikäärmeperheen, joka asustaa vanhassa kolmikerroksisessa kerrostalossa suurkaupungin pyörteissä. He ovat tottuneet kaupunki-yhteisöön, mutta toisinaan heidän taustansa tuntuu. Pääaiheena on kone, joka ottaa valtaansa kaupungin hallinnon, ja siitä seuraavat vaikutukset.

Kaksi ensimmäistä albumia liitetyvät toisiinsa, mutta albumit voi helposti lukea myös erillään... Jatkossa osa tarinoista voi tapahtua toisiin verrattuna aikaisemmin tai myöhemmin ja sisältää erilaisia sivuhenkilöitä. Tuttu sammakko-konna on tärkeässä roolissa ensimmäisissä seikkailuissa.

JYMY 4/74

Tahvo (käsikirjoitus Magnus Knutsson)

(Haastattelun jälkeen Milton on saanut valmiiksi jo toisenkin GNUFF-albuminsa. Tarinaa on yhteensä siis 90 sivua).

KALLE KLODRIKissa Aku ja pojat olivat käyneet pienoisen muodonmuutosleikin läpi, mutta Ankkanin henki leijui vankkana yhä eläinsarjakuvassa.

DONALD
DUCK
THE BIG
SNEEZE

KALLE
KLODRIK
DET STORE
NYS

